

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.III.37.689/2012/5.szám

A Kúria a dr. Pethes Margit ügyvéd ... által képviselt ... felperesnek a ... Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal /1117 Budapest, Budafoki út 60./ alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. augusztus 28. napján kelt 15.K.32.059/2011/17. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 15.K.32.059/2011/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - további 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A kínai állampolgárságú felperes 2010. szeptember 23-án tartózkodási engedélyének meghosszabbítását kérte. Az elsőfokú hatóság a 2010. október 12-én kelt 106-1/50460/7/2010-T. számú határozatával a felperes keresőtevékenység folytatása céljából benyújtott tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmét elutasította és kötelezte, hogy a Magyar Köztársaság területét a határozat jogerőre emelkedését követő 30 napon belül hagyja el. A határozat indokolása szerint a felperes beutazási és tartózkodási

célját nem fogadta el igazoltnak, a felperes nem rendelkezett szálláshellyel Magyarország területén, továbbá tartózkodása teljes időtartamára nem igazolta a lakhatását, megélhetését biztosító anyagi fedezettel sem rendelkezett, valamint nem minősült biztosítottnak az egészségügyi ellátások teljes körére, illetve egészségügyi ellátásának költségeit nem tudta biztosítani. Azt is megállapította az eljáró hatóság, hogy a felperes hamis adatot, valótlan tényt közölt az eljárás során.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2011. február 23. napján kelt 106-T-22399/13/2010. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, a felperes részére kiállított ideiglenes tartózkodásra jogosító igazolást visszavonta. Kötelezte, hogy a Magyar Köztársaság területét 30 napon belül hagyja el. A másodfokú határozat az elsőfokú hatóság egyes rész döntéseit megváltoztatva azt állapította meg, hogy a felperes a tartózkodáshoz szükséges, jogszabályban meghatározott feltételek fennállását - így magyarországi tartózkodási célját, valamint megélhetését - nem igazolta, illetve a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését és a közigazgatási hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a határozat sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. §-át, 50. §-át és a büntetőeljárásról szóló törvény 3. §-át. Eljárási szabályt sértett az elsőfokú szerv azzal, hogy magyar nyelven hirdette ki a határozatot, így azt nem érthette meg. Kifogásolta, hogy a határozat indokolása számos hibát, iratellenességet tartalmaz, és a másodfokú hatóság annak ellenére hagyta helyben az elsőfokú határozatot, hogy azt részben megváltoztatta.

Előadta, hogy nem szolgáltatott hamis adatokat, a kérelemben megjelölt három magyar alkalmazottat teljes munkaidős munkaszerződéssel foglalkoztatta. Súlyos csúsztatásnak minősíthető, hogy a feljelentés közokirat-hamisítás büntette miatt történt. Nincs tudomása arról, hogy vádemelési javaslat született-e az ügyben, a feljelentés csak a büntett alapos gyanúja miatt történhetett meg és a másodfokú határozat sem állapíthatja meg, hogy hamis tényeket közölt az alkalmazottak ügyében.

Álláspontja szerint a három alkalmazott munkaszerződése teljesen szabályos volt, amiről munkajogi állásfoglalást kellett volna beszerezni.

A gazdasági társaságnak egy üzlete van, ahol ... dolgozik. ... és ... oly módon dolgoznak, hogy részben otthon végeznek munkát - onnan telefonálva és az interneten dolgozva -, részben pedig a Kft. irodájában. Tehát a két érintett dolgozó drága irodákban való

foglalkoztatása helyett részben a központi irodában, részben otthon, vagy változó helyeken látta el a rábízott feladatot. Ez egy munkamódszerbeli kérdés, amely nem idegenrendészeti elemzés körébe tartozik; a közigazgatási szerv ezért valótlán tényállást állapított meg, és abból valótlán következtetést vont le.

Hangsúlyozta a felperes, hogy nem minden esetben követeli meg a jogszabály kizárólagossággal a tartózkodási engedély kiadásához a három magyar alkalmazott teljes munkaidőben történő foglalkoztatását, mivel vagylagosan megjelöli azt az esetet is, amikor üzleti terv alapján valószínűsíthető az, hogy magyarországi tartózkodása a cég működése szempontjából elengedhetetlen, és a kérelemhez csatolt üzleti tervvel valószínűsítheti a megfelelő bevétel elérését. Nem állt érdekében, sem pedig szándékában hamis adatszolgáltatás, hiszen benyújtott üzleti tervet is, amelyben üzletek megnyitását tervezte.

A törvényszék a felperes keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt. Ítéletének indokolásában a Pp. 324. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 164. § /1/ bekezdésére hivatkozott. Kifejtette, hogy a felperes által elsőként megjelölt eljárási jogszabálysértés tekintetében megállapítható volt, hogy a felperes nem igazolta állításait, azonban a határozat ellen jogi képviselője útján, határidőben benyújtotta keresetét, amit a bíróság érdemben el is bírált.

Utalt arra a törvényszék, hogy a másodfokú határozatban észlelt - a felperes által kifogásolt - indokolási hiba nem hatott ki az ügy érdemére, figyelemmel arra is, hogy a másodfokú határozatban az alperes már egyértelműen úgy fogalmazott, hogy a külföldi az általa megjelölt ingatlan feletti használati jogosultságot megfelelően igazolta, és a külföldi magyarországi szálláshelyét biztosítottnak fogadta el.

Nem osztotta a törvényszék a felperes álláspontját tekintetben, hogy az alperes által az elsőfokú döntés a részdöntések megváltoztatása miatt nem volt helybenhagyható.

Leszögezte ugyanis, hogy ha a másodfokú szerv nem mindenben osztja az elsőfokú döntés indokait, abból nem következik az, hogy ne hagyhatná helyben - akár eltérő jogi alapon is - az elsőfokú határozatot, ha az a rendelkező részben megjelenő érdemben helyes döntést tartalmaz.

Nem osztotta a törvényszék azt a felperesi álláspontot sem, hogy az alperes megsértette volna a Ket. 50. §-át, figyelemmel arra, hogy az ügyben az első- és másodfokú közigazgatási szervek széles körű tényállás-felderítési, bizonyítási tevékenységet folytattak le, amely nem szorítkozott kizárólag okirati bizonyítékok beszerzésére, hanem helyszíni ellenőrzésekre és tanúmeghallgatásokra is sor került. A beszerzett bizonyítékokból, adatokból pedig az alperes helytálló következtetéseket vont le, amelyeket a felperes cáfolni nem tudott.

A harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harm. tv.) végrehajtásáról szóló 114/2007. /V. 24./ Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 59. § /2/ bekezdés a) pontjára utalással megállapította a törvényszék, hogy az idegenrendészeti hatóságnak e jogszabályhelyben megjelölt ténybeli feltétel meglétét kellett vizsgálnia, amit meg is tett, nem pedig munkaügyi szempontból kellett értékelni a gazdasági társaság és a munkavállalók munkajogviszonyát, illetőleg annak egyes elemeit. Ez utóbbira azonban nem is került sor, az alperes ugyanis azt állapította meg, hogy a felperes a Vhr. 59. § /2/ bekezdés a) pontjában foglalt feltételnek nem felel meg, mivel nem foglalkoztat teljes munkaidőben legalább három magyar állampolgárt, vagy a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyt. Nem a munkaviszony munkajogi értékelése történt meg tehát a hatóság részéről, hanem a három magyar állampolgár teljes munkaidőben való foglalkoztatása ténylegességének vizsgálata.

Rámutatott arra a törvényszék, hogy a hatósági döntés alapját képezte a Vhr. 59. § /2/ bekezdés b) pontjában írt feltétel teljesítésének hiánya is. Az e körben tett alperesi megállapításokat a felperes nem tudta cáfolni, ezzel kapcsolatban jogsértést nem igazolt.

Mindezek alapján a törvényszék arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes jogszerűen állapította meg azt, hogy a felperes a tartózkodási célját nem igazolta.

Az alperes határozatában azt is megállapította, hogy a felperes magyarországi megélhetését nem fogadta el biztosítotttnak. A felperes ezt sem tudta kétségesse tenni, az ezzel összefüggésben tett hatósági megállapításokat nem is vitatta. Nem igazolt a felperes jogszabálysértést a fentieken túlmenően a Harm. tv. 18. § /1/ bekezdés b) pontjának alkalmazása körében sem.

A törvényszék álláspontja szerint az alperes a Harm. tv. 18. § /1/ bekezdését jogszerűen alkalmazta és az ott írtak körében tehetett megállapításokat, azonban az esetleges büntetőjogi felelősséget érintő semmilyen kérdésben nem foglalhatott állást. Alappal hivatkozott ezért a felperes arra, hogy az alperes nem tehet olyan jogszerű megállapítást, mely szerint közokirat-hamisítás büntetnének elkövetése valósult volna meg, csak azt rögzítheti, hogy milyen gyanú miatt tett feljelentést.

Rámutatott arra is a törvényszék ezzel összefüggésben, hogy a feljelentés nyomán büntetőjogi felelősség megállapítására nem került sor; utalt azonban arra, hogy a határozat indokolásának e hibája a közigazgatási ügy érdemére szintén nem hatott ki.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését kérte, a

keresetében foglaltakat fenntartotta; másodlagosan - a hatályon kívül helyezés mellett - az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Ket. 2. §-át, 50. §-át - különös tekintettel a /6/ bekezdésében foglaltak értelmezésére -, a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályait, a Pp. 201-206. §-ait, a Harm. tv. 20. §-át és a Vhr. 59. §-át.

Alapvetően tévesnek tartotta azon megállapításokat, hogy a felperes valótlanul állította, hogy három alkalmazottat foglalkoztat cége teljes munkaidőben, az idegenrendészeti szerv nem látta igazoltnak a tartózkodás célját, és nem találta biztosítottnak a felperes megélhetését sem.

A Vhr. 59. §-ára és a Harm. tv. 20. § /1/ bekezdés c) pontjára hivatkozással kifejtette, hogy a jogszabályok egybevetéséből és értelmezéséből megállapítható, hogy nem minden esetben követeli meg a jogszabály kizárólagossággal feltételül a tartózkodási engedély kiadásához (meghosszabbításához) a három alkalmazott teljes munkaidőben foglalkoztatását.

A törvényszöveg vagylagossága megjelöli azt az esetet is, amikor üzleti terv alapján valószínűsíthető az, hogy a magyarországi tartózkodás a cég működése szempontjából elengedhetetlen, és a kérelemhez csatolt üzleti terv valószínűsítheti a megfelelő bevétel elérését.

A felperes álláspontja szerint a törvényszéknek be kellett volna szerezni a munkaügyi felügyelőség véleményét, hogy a munkaviszony keretében elfogadható-e az a gyakorlat, miszerint a dolgozó otthon dolgozik a hét több napján, vagy változatos mennyiségben kap feladatokat. Ez a kérdés tisztázatlan maradt, és egyoldalúan a felperes terhére került értékelésre.

Kifogásolta a felperes, hogy nem került egyértelműsítésre az ítéletben, hogy nem szolgáltatott valótlan adatot. Az, hogy az idegenrendészet a munkajog általános normáitól elvonatkoztatva külön értelmezést állapít meg, nem alapja a valótlan adatszolgáltatás megállapításának. Az ítéletnek hangsúlyozottabban kellett volna foglalkozni azzal, hogy ez jogilag nem valótlan adatszolgáltatás, és a rendőrség a büntetőeljárást megszüntette.

Hangsúlyozta a felperes, hogy egy gazdasági társaság ügyvezetője jövedelemszerzési célú tartózkodási engedély meghosszabbítását kérte. A Kft. az eljárás során működött, tartozásai nincsenek, üzletet tartott fenn, jelenleg is működő cég; tehát a felperes jövedelemszerzési célú tartózkodási szándékára nem hathat ki az, hogy az alkalmazottak milyen rendszerben vannak foglalkoztatva, sem az, hogy tevékeny esetben esetleg pénzbefektetéssel foglalkozik-e, vagy pedig ül az íróasztalánál és adminisztrál.

Álláspontja szerint a törvényszék nem valós következtetésre jutott a jövedelemszerzési cél megítélése kérdésében. Nyilvánvaló, hogy ameddig a felperes tartózkodási engedélyének ügye nem zárul le, a cég nem tud nagyobb léptékekben tervezni, így pl. vállalkozói

hitelt felvenni, újabb üzletekbe beruházni, a cég jövedelme azonban elegendő a tagjai, ügyvezetői megélhetéséhez. Ezek a tények a becsatolt iratokból, bizonylatokból megállapíthatóak voltak.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint a törvényszék megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § /2/ bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A Harm. tv. 18. § /1/ bekezdés a) pontja értelmében a tartózkodási engedély kiadását vagy meghosszabbítását - ha e törvény másként nem rendelkezik - meg kell tagadni, illetve a kiadott tartózkodási engedélyt vissza kell vonni, ha a harmadik országbeli állampolgár nem felel meg a 13. § /1/ bekezdés a), valamint c)-i) pontjaiban foglalt valamely feltételnek.

A Harm. tv. 13. § /1/ bekezdés d) pontja szerint három hónapot meghaladó tartózkodás céljából az a harmadik országbeli állampolgár utazhat be, illetve három hónapot meghaladó időtartamig az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat a Magyar Köztársaság területén, aki igazolja beutazása és tartózkodása célját.

A Vhr. 59. § /1/ bekezdése rendelkezik arról, hogy a Harm. tv. 13. § /1/ bekezdés d) pontjában foglalt feltétel fennállása különösen milyen úton igazolható.

A perben rendelkezésre állt adatok tanúsága szerint a felperes beutazása és itt tartózkodása célját keresőtevékenység folytatásában jelölte meg.

A Harm. tv. 20. § /1/ bekezdése kimondja, hogy keresőtevékenység folytatása céljából tartózkodási engedélyt az a harmadik országbeli állampolgár kaphat, akinek tartózkodási célja, hogy - a felperes esetében releváns c) pont szerint - gazdasági társaság, szövetkezet, vagy egyéb - jövedelemszerzési céllal létrejött - jogi személy tulajdonosaként, vezető tisztségviselőjeként, vezetői,

képviseleti vagy felügyeleti szerve tagjaként végezze tevékenységét.

A Vhr. 59. § /2/ bekezdése alapján a Harm. tv. 20. § /1/ bekezdés c) pontjában foglalt beutazási és tartózkodási cél akkor tekinthető igazoltnak, ha

a) a gazdasági társaság, szövetkezet, vagy egyéb - jövedelemszerzési céllal létrejött - jogi személy (a továbbiakban ezen bekezdés alkalmazásában együtt: gazdasági társaság) legalább három magyar állampolgárt, vagy a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyt foglalkoztat teljes munkaidőben, vagy

b) a kérelmező harmadik országbeli állampolgár tartózkodása a Magyar Köztársaság területén a gazdasági társaság működése szempontjából elengedhetetlen, és a kérelemhez csatolt üzleti terv alapján valószínűsíthető, hogy a gazdasági társaság a kérelmező megélhetését is biztosító bevételt fog elérni.

Mindezen jogszabályi rendelkezések összevetése alapján helytállóan vizsgálta azt az alperes eljárása során, hogy a felperes a Vhr. 59. § /2/ bekezdésében írt feltételeknek eleget tesz-e, így a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelme teljesíthető-e.

A perbeli adatok szerint helyesen állapította meg a törvényszék - az alperessel egyezően -, hogy a törvényi feltételek fennálltát a felperes nem igazolta elfogadható módon, mivel a munkavállalók által személyes meghallgatásuk alkalmával tett nyilatkozatok alapján egyértelműen megállapítást nyert, hogy a gazdasági társaság kizárólag ... magyar állampolgárt alkalmazza teljes munkaidőben, míg a másik két dolgozó - annak ellenére, hogy heti 40 órás munkavégzésre vannak bejelentve - ténylegesen hetente 2-3 napot dolgozik.

A felperes a másodfokú eljárás során tartott meghallgatása alkalmával azt maga is elismerte.

A Kúria egyetértett az alperes azon álláspontjával, hogy eljárása során a Vhr. 59. § /2/ bekezdés a) pontjának fennállta körében nem csupán egy valós munkavégzés nélküli foglalkoztatás létét vizsgálta, hanem a magyar állampolgár alkalmazottak tényleges, teljes munkaidőben történő foglalkoztatását.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az alperesi hatóságnak nem volt feladata munkajogi szempontból értékelni a gazdasági társaság és az alkalmazottak közötti munkaviszonyt és annak egyes elemeit.

Az eljárás során felmerült adatok alapján a hatóságnak nem volt kétsége afelől - és ezt a felperesi nyilatkozat is megerősítette -, hogy a felperes nem foglalkoztat a Vhr. 59. § /2/ bekezdés a) pontja szerinti követelménynek megfelelően legalább három magyar állampolgárt, vagy a szabad mozgás és tartózkodás jogával

rendelkező személyt, teljes munkaidőben.

Ezen körülményt a hatóság által feltárt adatokon kívül maguk a munkavállalók is megerősítették személyes nyilatkozatukban, a hatóság által foganatosított helyszíni ellenőrzések alátámasztották, hogy a két dolgozó annak ellenére, hogy heti 40 órás munkavégzésre volt bejelentve, ténylegesen hetente 2-3 napot dolgozott.

A Harm. tv. 18. § /1/ bekezdés b) pontja kógens rendelkezésként írja azt elő, hogy a tartózkodási engedély meghosszabbítását meg kell akkor tagadni, ha a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében a kérelmező az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényről közöl.

A fent kifejtettekből következően a három magyar állampolgár foglalkoztatására vonatkozó felperesi nyilatkozattétel hamis adatközlésnek minősült, egyetértett a Kúria a törvényszék ezzel kapcsolatos érvelésével. Ezen nem változtatott az a körülmény sem, hogy a büntetőeljárás során a felperest emiatt nem marasztalták el. Ettől függetlenül - a Harm.tv. alkalmazása szempontjából - a hamis adatközlés megvalósult, amely a tartózkodási engedély meghosszabbításának törvényi akadályát képezte.

A Kúria megállapítása szerint a törvényszék az ügy elbírálásához szükséges mértékben bizonyítási kötelezettségének eleget tett, sem a Pp. bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírásait, sem a Harm. tv. és a Vhr. ide vonatkozó rendelkezéseit nem sértette meg.

Utal arra is a Kúria, hogy a törvényszék eljárása során nem alkalmazta - és így meg sem sérthette - a Ket. rendelkezéseit, eljárására a Pp. előírásai voltak az irányadók.

Hangsúlyozza azt is a Kúria, hogy helyesen hivatkozott a törvényszék a perben a felperesre háruló bizonyítási teherre. E körben nem a törvényszéknek, hanem a felperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy az alperesi határozatban foglalt állítások a három magyar állampolgár foglalkoztatására és megélhetésének biztosítottóságára vonatkozóan nem helytállóak; a felperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének a Pp.164. § /1/ bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem tett eleget.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A felperes a tárgyi illeték-feljegyzési jog ellenére felülvizsgálati kérelmén 50.000 Ft illetéket lerótt. A felülvizsgálati eljárás illetéke 70.000 Ft, ezért a további - feljegyzett - 20.000 Ft felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2013. október 2.

**Dr. Kárpáti Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó sk.
előadó bíró, Dr. Pál Zoltán sk. bíró**

A kiadmány hiteléül

bírósági írnok